

COM HI HA MÓN

Neguit a l'escola

Jaume Espuny

“Balanc del segon dia d'escola: 17 grups confinats i 115 positius de Covid.” Aquest titular apocalíptic d'un mitjà el vaig rebre al mòbil dimarts, l'endemà de l'inici del curs escolar. Com que soc de mena pessimista, estic convençut que el curs quedarà completament encallat d'aquí a poques setmanes. Tant de bo m'equivoqui. Ara bé, jo no sé si és raonable que el Departament o el Ministeri de Salut informin a cada moment del nombre exacte, sense comes, de persones infectades pel coronavirus. Ho hem de saber? Perquè, un cop ens han dit que hi ha tantes persones infectades, nosaltres què hi podem fer? Tampoc no sé si és raonable que l'alcalde de Centelles faci un ban per comunicar que a una escola del municipi s'ha detectat un cas positiu i hagi de demanar que “es respecti la privacitat de les persones afectades i el seu entorn”. A mi em sembla que tenir el coronavirus no és pas més deshonros que tenir el grip o un còlic nefrític. O sigui, gens. Però no sé si a Centelles als veïns positius els assenyalen amb el dit. No, el que cal és ser prudent en les relacions personals i no sortir gaire de casa, dues coses molt difícils i molt perjudicials per als botiguers, músics i restauradors, per anomenar només tres col·lectius. I és que la Covid-19 no respecta res. Sense anar més lluny, és la primera vegada des que vaig néixer que a Campdevànol, el meu poble, no hi haurà festa major.

Josep Lluís Garcia
Regidor d'ERC a l'Ajuntament de Vic

Amagar informació no és generalment cap delictes, però depèn de qui ho faci i del motiu pel qual ho fa pot arribar a ser-ho. En qualsevol cas, la necessitat d'amagar informació obeeix sovint a un mecanisme de defensa: si se sap, la informació ens assenyalada directament o bé ens redueix llibertat d'acció. Quan la teva posició i les teves conviccions són fortes, no et cal amagar informació. Ben al contrari, compartir-la és un gest que convida a l'empatia i a l'assumpció de responsabilitats per part de qui rep la informació. Els nens ho saben molt bé: quan et diuen “t'explico una cosa”, et fan còmplices perquè ets important per a ells, i et fan dipositaris de la responsabilitat de conèixer aquesta informació. Sorprenentment, els nens ho fan perquè han heretat els valors i les emocions sense que ningú els ho expliqui. De valors i emocions heretades, com tot, n'hi ha de bones i de dolentes.

Al darrer ple de l'Ajuntament de Vic es va viure certa tibantor entre l'equip de govern i l'oposició amb motiu del desenllaç de la venda del Seminari Vell i el futur pàrquing soterrat al parc de M. Àngels Anglada i d'Abadal. El grup municipal d'ERC va criticar amb contundència la manca d'informació al voltant d'aquests dos punts. Una manca d'informació i de transparència que es resumeix en expedients realitzats a correuita (en patirem les conseqüències tots plegats); punts d'urgència al ple que s'aproven només amb els vots de la majoria absoluta de JxC i, encara més greu, sense donar cap ni una explicació als regidors i als ciutadans; notícies com la subhasta del Seminari Vell que apareixen en premsa just després d'aquest ple sense que nosaltres en sapiguem res; al següent ple, l'alcaldesa que impedeix la intervenció als regidors de l'oposició, denegant el debat i lesionant les funcions i els drets de la representació electe dels ciutadans; concursos públics que s'obren en períodes de vacances estivals. Aquesta és la nostra crítica i no una altra, no cal desviar l'atenció cap a tècnics i processos municipals com pretén l'equip de govern.

Al nostre grup municipal li sembla molt bé que el consultori Bayés, una important empresa del potent i singular sector sanitari vigatà, vulgui invertir en la ciutat i créixer. De fet, és un privilegi i un orgull que així ho pugui fer. També estem contents que el Seminari Vell albergui un nou projecte després de molts anys en desús, i que això generi ingressos a l'Ajuntament (menys dels esperats, això sí, i a costa de perdre patrimoni). Fins i tot ens sembla bé que es faci un aparcament al parc. Perquè no és el què ni el qui, és el com: calia córrer a establir un servei de pàrquing que obligi bàsi-

ALBERT LLINÓS

Calia córrer a fer un pàrquing al parc Maria Àngels Anglada? Calia posar a la venda el Seminari ara i a aquest preu? Calia vetar-ne el debat?

cament a places rotatòries? Calia posar a la venda el Seminari ara, així i a aquest preu? Calia mantenir el silenci i vetar el debat de tot plegat? Nosaltres creiem que no i que si es fa és per algun motiu que no comprenem. Que precisament la manca d'informació pot fer pensar que tot plegat és un vestit a mida, que podria haver-hi interessos que no coneixem. Perquè si l'interès pur és una ciutat millor, si tens la força dels arguments i la convicció, explicar-ho, ser transparent i permetre el diàleg et fa més fort i no alimenta dubtes. Aquesta és la nostra manera de fer política, i el que no compartim de cap manera és la forma de gestionar-ho que el govern posa en pràctica.

És clar que la manera de fer política, com els valors i les emocions dels nens, també s'hereta. Quaranta anys d'exercir el govern a la ciutat et fa esclau de certes pràctiques que, potser legals, no són ètiques. La vella política –que diuen– amb la qual hem de trencar. Perquè les herències es poden trencar, però per fer-ho primer cal reconèixer-les. Per a ERC Vic, la pràctica sense ètica no té sentit. Nosaltres sempre apostarem per la transparència, i pensarem en tots i tothom, i ho parlarem tot amb tothom. Governarem només per al bé comú, la generació d'igualtat d'oportunitats i l'equilibri. Que serveixin aquests 1,3 milions d'euros que s'ingressen pels 3.000 metres quadrats del Seminari Vell per aconseguir una nova piscina municipal i un nou rocòdrom al sud de la ciutat, per exemple.

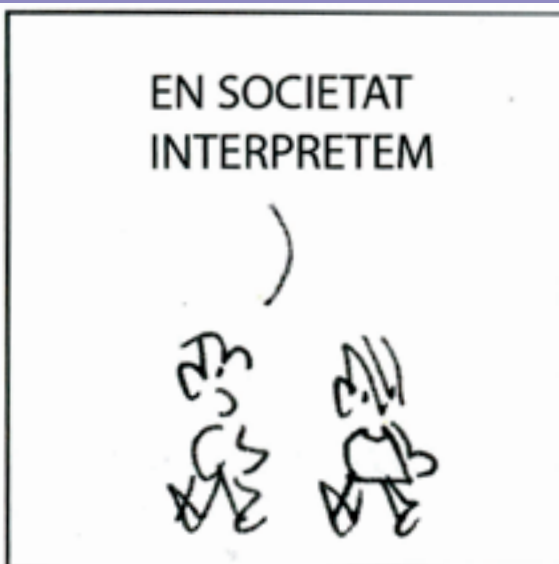
Homenets

Enric Casulleras
Economista i professor de la UVic

No sé, amable lector, si coneixes les historietes dels “homenets”. Són uns personatges dibuixats per Miquel Tuneu, en unes tires breus, que em fan pensar en aquelles històries de Penauts que el gran Charles M. Schulz feia als anys seixanta i setanta del segle passat. El maldestre de Charlie Brown, la seva invisible i platònica Rosseta Panotxa, la malcarada Lucy, el filosòfic Linus i l'incommovible Snoopy ens feren, als de la meua generació, les primeres reflexions de filosofia moral. Aquelles històries de nens i les dels homenets d'en Tuneu tenen un punt en comú: d'entrada, et fan somriure i de sortida, et deixen un regust agre-dolç, a mig camí de la tendresa i la crítica social.

Un dels mèrits dels “homenets” és retratar l'individu en solitari com a contrapunt a l'individu social. L'individu social interpreta davant dels

altres un personatge que ni tan sols coincideix, sovint, amb la idea que els altres s'han fet d'ell. Tanmateix, resulta impensable renunciar a aquesta comèdia, per més que pugui resultar feixuga. Així, al costat del “jo” intrínsec i íntim, apareix el

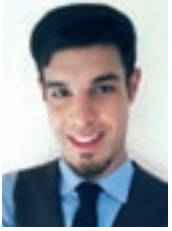

“jo millorat”, el que es presenta en societat. Tanmateix, potser és una sort que el que ens mostrem els uns als altres sigui la versió millorada.

(Continua a la pàgina 23)

El desgavell de les ocupacions

Xavier Castellana Font
Advocat penalista

Arran de la severa crisi econòmica originada amb la Gran Recessió de l'any 2008, el fenomen de l'ocupació d'immobles va adquirir una notable rellevància en el marc de les reivindicacions socials. En aquell context, es volia posar de manifest una incomprensible paradoxa, en virtut de la qual existien grans tenidors de pisos buits i, al mateix temps, un destacable segment de la ciutadania que, immers en una precària situació de vulnerabilitat, no disposava dels recursos necessaris per accedir a un habitatge digne i adient. No obstant això, durant l'últim lustre hem pogut constatar una perillosa transmutació d'aquest fenomen, en què el perfil majoritari de l'ocupant ja no respon al d'una persona necessitada que es troba en risc d'exclusió social, i que opta per instal·lar-se en un immoble deshabitat que pertany a una entitat financera, sinó que es tracta de membres d'organitzacions criminals o de simples barruts que, sense cap mirament, ocupen el primer immoble que se'ls posa a l'abast; ja sigui el domicili d'algú, una segona residència, o una construcció d'obra nova que encara no s'ha entregat al seu comprador.

Així doncs, aquell moviment que havia nascut en l'àmbit de la protesta i de la transformació social, i que es concebia com a resposta davant les dificultats per garantir la necessitat humana bàsica d'habitatge, s'ha vist engolit per una deplorable realitat que té dos protagonistes principals. D'una banda, trobem determinades màfies que han convertit l'ocupació d'immobles en una nova activitat delinqüencial, amb l'objectiu d'obtenir ingressos ràpids i fàcils. Una vegada canviat el pany, la forma de procedir pot adoptar diferents modalitats: demanar al propietari o a l'inquilí que paguin una determinada quantitat per recuperar la possessió, vendre les noves claus a un tercer que es troba en una situació desesperada, o simular la condició d'arrendador per llogar el pis a un arrendatari que actua de bona fe (pagant la fiança i la primera mensualitat), sota la falsa promesa de firmar el contracte en un futur immediat. D'altra banda, també podem trobar certs individus que aposten per fer de l'ocupació el seu *modus vivendi* particular. Es tracta de persones no desamparades ni vulnerables, i que fins i tot poden arribar a disposar d'ingressos propis (via nòmina, economia submergida o prestacions), però que han decidit viure de gorra i estalviar-se pagar tant la renda mensual com les factures dels subministraments.

Per descomptat, aquestes injustícies són conseqüència directa d'una errònia configuració legal. Dit d'altra manera, la regulació d'aquesta matèria, que parteix de la lloable intenció de protegir

Apressa reformar la Llei d'Enjudiciament Criminal per combatre aquest greu fenomen a l'alça, que deixa del tot indefenses les víctimes que el pateixen

el dret fonamental a la inviolabilitat domiciliària de l'article 18.2 de la Constitució, ha acabat convertint-se en l'esclatxa idònia per emparar a uns ocupes que, dit sia de passada, tenen perfecta coneixença d'aquesta inquietant laxitud que els beneficia, i que sumeix a les seves víctimes en la desesperació i el desconcert més absoluts. El desgavell produït per la legislació vigent és majúscul, i ha comportat que aquesta problemàtica adquireixi una enorme rellevància social, essent mereixedora d'una intervenció immediata per part del legislador. Però anem a pams. L'abús de dret que realitzen els autors és el següent: un cop instal·lats dins l'immoble, al·leguen que aquest és el seu domicili i que, per tant, ni el propietari, ni el llogater, ni la policia hi poden accedir si no és amb el seu consen-

timent explícit o en virtut d'una ordre judicial. És indiferent si no tenen cap títol ni prerrogativa que els permeti posseir l'habitatge, ja que podran quedar-s'hi fins que els plagui, els treguin per la força o siguin desnonats en compliment d'una resolució judicial. Però el camí dels jutjats, com és sabut, serà llarg, carregós i extenuant, i suposarà, per desgràcia, restar a l'expectativa durant mesos o anys; circumstància per la qual existeix el risc que la víctima decideixi fer justícia pel seu compte, amb conseqüències nefastes.

Perquè és precisament aquí on podem copsar la perversitat d'aquest fenomen amb tota la seva cruesa. Si el propietari o l'inquilí intenten recuperar l'immoble pels seus propis mitjans, o pretenen fer la vida impossible a l'ocupant perquè se'n vagi, és probable que estiguin cometent un delictes. Pel simple fet d'accedir a l'interior de l'habitatge sense permís ja s'incorrerà en el delictes de violació de domicili de l'article 202 del Codi Penal, encara que això pugui semblar una broma de mal gust. Si s'expulsa els ocupes a empentes i rodolons, s'estarà produint un delictes de realització arbitrària del propi dret, de l'article 455 del Codi Penal. En cas que s'opti per fer venir un manyà perquè canviï el pany, o es procedeixi a tallar la llum, l'aigua o el gas de l'immoble, s'estarà perpetrant un delictes de coaccions de l'article 172 del Codi Penal. En definitiva, qui sigui víctima d'una ocupació es veurà obligat a suportar un litigi (civil o criminal) de duració i resultat incerts; ja que en cas contrari, si vol agafar el brau per les banyes de mala manera, podria acabar seient al banc dels acusats.

Per sort, sembla que aquest panorama tan desolador està arribant al seu final. En haver-se tornat la situació del tot insostenible, són diversos els actors que exigeixen la proactivitat del legislador per defenestrar una regulació que s'ha demostrat injusta i obsoleta. Sense anar més lluny, a principis de setembre la Comissió de Normativa de l'Il·lustre Col·legi de l'Advocacia de Barcelona va presentar un projecte de reforma de la Llei d'Enjudiciament Criminal, que proposa incorporar un mecanisme de desnonament exprés. És a dir, que un cop presentada la corresponent denúncia, la víctima podria sol·licitar (i obtenir) la mesura cautelar de desallotjament, a diferència del que succeeix en l'actualitat. Així doncs, ja no s'hauria d'esperar a la conclusió del procés judicial, quan la sentència adquireix fermesa i esdevé executable, sinó que seria possible recuperar l'immoble si, en el termini de quaranta-vuit hores, l'ocupant no és capaç d'aportar un títol que legítimi la seva permanència. De totes maneres, aquest no deixa de ser un primer pas. Simbòlic, si es vol; però també contundent. I ara, perquè la reforma suggerida pugui materialitzar-se, caldrà que algú reculli el guant i posi en marxa la seva tramitació al Congrés dels Diputats.

(Ve de la pàgina 22)

Hipòcrites, potser sí, però amb les dosis necessàries d'amabilitat, cortesia i respecte per no trinxar-nos en públic.

A la vida real hi ha dues situacions en què el "jo" es mostra tal com és, gens millorat, i n'hi ha per arrencar a córrer. Una és la del "jo automobilista": susceptible, irritable, estressat i amb presses, sempre disposat a prémer la botzina i escridassar el promís; la intimitat que proporciona l'aïllament dins de la carrosseria el converteix en un energumen de tracte impossible i raonament nul. L'altra situació és la del nostre "jo-piulet". Algun antropòleg hauria d'explicar per què en la solitud de la llar, davant la pantalla, qualsevol excusa és bona per proferir insults, retrets i acusacions de traïdoria contra el que pensa diferent, el que vota un partit amb una

altra estratègia o el que es proclama amb gustos gastronòmics o musicals originals. No recordo qui ho va dir per primer cop, però tenia raó: les piula-

Un dels mèrits de les historietes de Miquel Tuneu és retratar l'individu en solitari com a contrapunt a l'individu social que, sovint, interpreta un personatge

des les carrega el dimoni.

Quina és la persona real, veritable i sincera? La que somriu en públic, saluda amb cortesia i s'inte-

ressa per l'altre, encara que sigui de manera inversemblant, o la que escridassa el conductor rival i escarneix l'autor de la piulada anterior a les xarxes? Si la més autèntica és la segona, convindrem que ja fem bé d'intentar gastar, en la mesura que puguem, la versió millorada.

Si arribem a la conclusió que dir el que pensem dels altres és de mala educació, només ens queden dues sortides: o no pensar-ho o no dir-ho. Un excés de sinceritat faria el món inhabitable.

Els homenets d'en Tuneu ara han estat agrupats i han confegit un llibre, molt recomanable. Feu-me cas: abans de contestar un piulet on us escarneixin, llegiu una tira de Schulz o d'en Tuneu. Canviareu el mal humor per un somriure comprensiu sobre la condició humana. Després decidiu, amb bon criteri, si mostreu en públic el vostre "jo millorat" o el vostre "jo tout court".